

David Safier

Miss Merkel
en de
moord op volle zee

Vertaald door Cora Kool

De Fontein

'Gas geven, Puffelien. We moeten opschieten!' hijgde Achim. Angela antwoordde puffend: 'Dit ouwe mens is geen Oostzeepijpleiding, hoor.'

'Het schip toetert al,' kreunde Angela's echtgenoot. Hij had twee oude, groene rugzakken aan zijn smalle schouders hangen, terwijl zij mopshond Poepie op haar arm had.

'Ik denk niet,' zei Angela hijgend, 'dat "toeteren" de juiste maritieme term voor dat geluid is.'

'En ze halen de loopplank al weg,' riep Achim in paniek.

Ze hadden het schip al in het zicht en twee medewerkers van de cruisemaatschappij waren inderdaad bezig het hek bij de ingang van de overdekte, volledig glazen brug naar de *Elegant Princess* te sluiten. Met een door merg en been gaand geluid liet het cruiseschip, dat ruimte bood aan vierhonderdtwaalf passagiers, de hoorn nog een keer klinken. Het schip was al een beetje op leeftijd. Bij de brug bladderde op sommige plaatsen de blauwe verf af, waardoor de roest eronder zichtbaar werd. Maar het uiterlijk liet Angela onverschillig. Op de *Elegant Princess* werd een heel bijzondere cruise georganiseerd, varende over de Oostzee, en dat maakte hem tot haar persoonlijke droomschip.

'Hé! Hé!' riep Achim naar de mannen. 'Wacht even op ons!'

'Ze kunnen je niet horen!' zei Angela naar lucht happend, en tegen de mopshond: 'Stil, Poepie', want hij blafte naar de krijsende

meeuwen, die daar niet in het minst van onder de indruk waren. Het had iets weg van politicus Friedrich Merz die kritiek uitoefende op het Duitse parlement.

‘We hadden nooit met de trein moeten gaan,’ mengde bodyguard Mike zich nu in het gesprek. Hij zou vier koffers met zich mee en zijn overhemd hing uit zijn zwarte broek. ‘Drie keer overstappen. Drie keer! Dan kun je voor onderweg net zo goed meteen ook een hotelkamer boeken.’

De reis vanuit Angela’s nieuw verkozen woonplaats – Klein-Freudenstadt in het district de Uckermark – naar Kiel was inderdaad een hele toer geweest. En dat terwijl Angela bij de planning al rekening had gehouden met vertragingen. Ze wist dat bij de Duitse spoorwegen slechts vierenvijftig procent van de treinen op tijd reed én dat ze bij hun berekeningen zelfs nog meer trucjes toepasten dan het Griekse bureau voor de statistiek op het hoogtepunt van de eurocrisis. Waar Angela echter niet op had gerekend, waren de vele kleine obstakels die de spoorwegen voor hun klanten in petto hadden. Zoals bijvoorbeeld het foeffe dat je zo weinig tijd had om van perron te wisselen. Of het schrikbeeld van vervangend vervoer voor de trein. Of het fenomeen van de omgekeerde rijtuigvolgorde. En in Hamburg – de laatste keer dat ze moesten overstappen – had het kleine reisgezelschap te kampen gehad met het nog omvangrijker fenomeen van een omgekeerde rijtuigvolgorde die dat juist niet bleek te zijn. Er werd een omgekeerde rijtuigvolgorde aangekondigd, waardoor alle reizigers op het toch al overvolle perron gejaagd met hun koffers naar hun nieuwe treingedeelte liepen; om vervolgens te horen te krijgen dat toch de juiste volgorde van toepassing was en iedereen nog gejaagder weer naar zijn oorspronkelijke gedeelte terug jakkerde. Het was verbazingwekkend dat op de nauwe perrons van het station van Hamburg de mensen daarbij niet bij bosjes op de rails duikelden.

Bij de rit van Hamburg naar Kiel in een benauwde trein met

defecte airco werd er tot overmaat van ramp ook nog een paar keer gestopt in het open veld. In het begin probeerde de dappere machinist het nog toe te lichten, met redenen die zich uitstrekten van ‘schade aan de bovenleiding’ en ‘schapen op de rails’ tot en met ‘ik heb ook geen flauw idee waarom we nu weer moeten stilstaan’. Bij de laatste niet-geplande stop zei de vertwijfelde machinist met onverhulde ironie: ‘Door problemen op het traject zijn er problemen op het traject ontstaan.’

Haha, het viel niet mee om je niet in het Oost-Duitsland van vroeger te wanen als alles zo slecht was geregeld.

Angela’s vriendin Marie deed nu ook een duit in het zakje: ‘We hadden met de auto moeten gaan,’ zei ze terwijl ze een buggy met haar inmiddels bijna twee jaar oude zoontje Adrian Angel voor zich uit duwde. In haar gebloemde zomerjurk met daarop een spijkerjasje zag de Afro-Duitse vrouw er van alle leden van het kleine reisgezelschap het minst gespannen uit.

‘Al die bagage had nooit in die kleine elektrische auto gepast die Frau Merkel als dienstwagen heeft uitgekozen,’ snoof Mike niet zonder een verwijtende blik in haar richting. ‘Bovendien zou er onderweg geen enkel oplaadpunt zijn geweest.’

Angela voelde zich schuldig, zoals ze zich het afgelopen jaar steeds vaker verantwoordelijk had gevoeld voor de een of andere tekortkoming in haar land. En dat terwijl ze zelf toch vond dat ze tijdens haar ambtsperiode er alles aan had gedaan om Duitsland naar een hoger niveau te tillen. Het viel alleen niet mee om jezelf als een succesvolle regeringsleider b.d. te beschouwen als je tijdens een rit van de Uckermark naar Kiel amper meer dan dertig seconden aaneensluitend bereik had. Om nog maar te zwijgen van de pers, die zo’n beetje elke dag allerlei verwijten naar haar hoofd slingerde. De journalisten deden bijna alsof ze eigenhandig het Puma-gevechtsvoertuig in elkaar had gesleuteld. Het ergste was voor haar dat ze nu niets meer kon doen om de fouten van de af-

gelopen zestien jaar ongedaan te maken. Als gepensioneerde wist ze slechts één andere bezigheid te bedenken waarmee ze de mensen een klein plezier deed. En ze wist ook al wat dat zou zijn!

‘Heeft die hond misschien gepoept?’ zei Mike, die schuin achter Angela liep en zijn hoofd vol walging wegdraaide.

‘Hij heeft een boertje gelaten,’ lichtte Achim toe, die nu ook naar lucht hapte.

‘Een boertje?’

‘Van de Uckermärker-leverworst die Angela hem zo graag geeft, de extra grove soort.’

‘Ik haat mijn werk,’ mompelde Mike zacht. Er zou een moment komen dat Angela tegen hem zou zeggen dat zijn zachte gemompel in het bijzijn van zijn meerdere toch echt te hard klonk.

‘Je had ook even kunnen bellen dat we te laat zouden zijn,’ snoof Marie. ‘De kapitein zou gegarandeerd op je hebben gewacht.’

‘Je weet dat ik geen voorkeursbehandeling wil,’ antwoordde Angela.

‘Maar bij het Wagner-muziekfestival zorg je er wel voor dat ze je de beste kaartjes geven,’ zei Marie glimlachend tegen Angela. Een van de eigenschappen van Angela’s beste vriendin was dat ze dit soort tegenstrijdigheden op zo’n manier aan het licht wist te brengen dat je gewoon niet kwaad op haar kon worden.

‘De loopbrug is dicht,’ constateerde Achim en hij bleef abrupt staan. Angela was bijna tegen hem aan gelopen en kon nog net op tijd opzijaan, maar botste daardoor tegen Mike aan. Poepie begon te janken en Mike liet de koffers vallen. Ze belandden op zijn voeten.

‘Au!’ riep hij.

‘Het spijt me zeer,’ zei Angela.

‘En mij dóét het zeer,’ mompelde Mike, opnieuw niet half zo zacht als in het bijzijn van zijn meerdere gepast was.

‘We kunnen beter rechtsomkeert maken,’ zei Marie. Ze was met de buggy eveneens blijven staan.

‘Ik ga toch echt niet meer de trein in,’ liet Mike zich ontvallen,

die met een van pijn vertrokken gezicht van de ene op de andere voet hupte.

‘Dan moeten we eerst een plekje vinden waar we kunnen zitten,’ zei Achim en hij streek de mopshond daarbij troostend over zijn kop.

‘Het ziet ernaar uit dat we een andere cruise moeten gaan maken,’ zei Marie tegen Angela. Ze wees naar de twee medewerkers die omhoogliepen over de afgesloten loopbrug.

‘Ik wil geen andere cruise maken. Alleen deze crimi-cruise!’ antwoordde Angela, die inderdaad voor geen enkel ander vakantie-schip haar CO₂-voetafdruk wilden vergroten. Die was na al die jaren in regeringsvliegtuigen sowieso al net zo groot als die van Burkina Faso.

‘Alleen omdat er voor jou geen echte moorden meer op te lossen vallen, lees je zo graag detectiveromans,’ glimlachte Marie. ‘Dat kun je ook thuis doen.’

Angela had in de eerste maanden in Klein-Freudenstadt de moorden opgelost op baron Von Baugenwitz en diens vrouw én op de tuinman van het kerkhof en een paaldanseress. Maar al ruim een jaar waren er in het kleine plaatsje geen onopgeloste moorden meer. Een feit dat voor alle inwoners van het dorp een opluchting was, alleen niet voor Angela. Ook al wist ze dat je als fatsoenlijk burger niet mocht verlangen naar onopgeloste moorden in de nabije omgeving of waar dan ook: ze snakte naar de spanning van het onderzoekswerk. Er was niets waar de pensionado zo van genoot als van speurwerk.

Niets, behalve haar nieuwe hobby.

Waarover ze nog niemand had verteld.

Achim niet en Marie niet, en Mike al helemaal niet. Alleen Poepie wist ervan. Bij hem was haar geheim veilig.

En juist door haar nieuw hobby, waarmee ze de mensen in de toekomst een plezier wilde doen, moest ze nu per se dit schip op!

‘Ik trek even een sprintje daarnaartoe en zorg ervoor dat ze ons nog op het schip laten.’

‘Je wilt... een sprintje trekken?’ vroeg Achim verbaasd.

‘Waarom niet?’

‘Nou, sprinten is niet meteen een woord dat ik met jou in verband breng.’

Het was niet altijd prettig om getrouwd te zijn met een man die altijd eerlijk was.

‘Oeps, foutje,’ mompelde Mike.

Achim zag nu ook in dat zijn opmerking wat aan charme te wensen overliet en hij probeerde zich eruit te praten. ‘Hoewel er natuurlijk heel veel werkwoorden zijn die je nog veel minder met jou in verband brengt: paardvoltigeren bijvoorbeeld...’

‘Puffel?’

‘Ja?’

‘Wat hadden we afgesproken dat je moest doen als je weer eens hebt geblunderd?’

‘Dat ik moet proberen om het niet nóg erger te maken?’

‘Precies.’

‘Dan zal ik dat ook niet doen.’

‘Uitstekend,’ zei Angela en ze duwde Poepie in zijn armen. ‘Dan trek ik even een sprintje.’

Mike deed zijn mond open om weer iets te mompelen, maar Angela zei: ‘En hou nou eindelijk eens op met al dat commentaar!’

De bodyguard deed zijn mond weer dicht. Angela knoopte haar blauwe blazer dicht en rende weg. Zo snel als ze kon. Sneller dan ooit tevoren in de afgelopen dertig jaar. Zelfs sneller dan het afgelopen jaar, toen een vrouwelijke moordenaar haar met een kruisboog had achtervolgd. Ze negeerde de steken in haar zij. Ze negeerde dat ze hapte naar adem. Ze negeerde haar kuiten die langzaam verkrampden. Ze vervloekte alleen zichzelf, omdat ze haar personal trainer meteen bij de eerste training had ontslagen

met de woorden: ‘Ik vind het niet fijn als iemand grijnst wanneer ik een knipmesoefening probeer te doen.’

Toen Angela bij de loopbrug arriveerde, was ze volledig buiten adem, maar ook opgelucht. De brug naar de *Elegant Princess* was nog niet losgekoppeld. De twee medewerkers van de cruisevaartmaatschappij waren echter nergens meer te bekennen. Wel een man die vanuit de buik van het schip naar Angela keek, haar blijkbaar herkende en meteen de loopbrug kwam afstormen. Hij was slank en had een donker pak aan met daaronder een grijs overhemd. Het betrof hier zo’n slim-fitter van midden veertig die graag voor begin dertig wilde doorgaan, zoals ze die kende van de FDP. Alleen was deze man, dat wist ze uit het programmaboekje van de crimi-cruise, geen FDP-politicus: het was auteur Florian Watzek, die meerdere nummer-één-bestsellers op zijn naam had. Hij schreef psychologische thrillers waarin op zo’n creatieve manier werd gefolterd en vermoord dat de CIA in hun geheime gevangenissen in Libanon ervan stond te kijken. Marie was weg van zijn romans. Aan Angela waren ze niet besteed, ze had tijdens haar ambtsperiode te veel verslagen gelezen over wreedheden in de wereld. Op zoiets zat ze ’s avonds in bed voor het slapengaan niet te wachten.

Watzek arriveerde bij de deur van de loopbrug, rammelde eraan, maar kreeg hem niet open. Angela riep door het raam naar hem: ‘Wilt u bij de receptie zeggen dat wij nog aan boord willen?’

‘Dat zal ik heel graag doen, Frau Merkel,’ riep Watzek enthousiast terug.

‘Dank u wel,’ hijgde Angela opgelucht.

‘Als u ook iets voor mij wilt doen.’

Angela keek verbaasd op.

‘Vindt u het goed dat ik daarna een selfie met u maak voor mijn socialmedia-accounts?’ Watzek glimlachte daarbij zo innemend dat Angela simpelweg niet boos op hem kon zijn.

‘Afgesproken,’ antwoordde ze door het raam. Dat kon geen

kwaad; ze had in haar werkzame jaren zoveel selfies met zichzelf laten maken dat eentje meer of minder niet uitmaakte.

Een paar minuten later maakte Florian Watzek bij de receptie van de *Elegant Princess* selfies met de voormalige bondskanselier. Het zouden de laatste selfies van zijn leven worden.

'Een nu nog even in landscape-formaat,' grijnsde Watzek naar de camera en hij sloeg daarbij zijn getrainde arm om Angela heen. Ze zette een glimlachend gezicht op bij het irritante social-media-toneelstukje. Watzek maakte de allerlaatste foto van zijn leven en riep vervolgens: 'Sophie!'

Een jonge vrouw met bruin haar in een grijze lange jurk, een grijs lang jasje en plompe zwarte schoenen sprong op van schrik. Ze was zo opvallend dat je haar in de hal van de receptie zelfs nog over het hoofd zou hebben gezien als de talloze passagiers zich niét rondom Angela en Watzek hadden verzameld.

'Ja, Florian?' antwoordde de brunette met een piepstemmetje. Angela nam haar wat beter op. Achter het onopvallende uiterlijk ging een jonge vrouw schuil van wie je alleen maar kon vermoeden hoe mooi ze eigenlijk was.

'Vangen!' Watzek gooide het mobieltje naar haar toe. Sophie ving het bijna. Het toestel glipte uit haar hand en viel op de grond.

'Sophie. Sophie. Sophie,' zei Watzek op charmant-berispende toon met een blik om zich heen. 'Ik geef je loonsverhoging zodat je een nieuwe bril kunt kopen.'

De passagiers lachten en klaptten terwijl de jonge vrouw, die klaarblijkelijk zijn persoonlijke assistent was, het mobieltje vol schaamte oppakte. De grijze muis zou het liefst onder het blauw-witte tapijt zijn gekropen dat hier en daar al slijtplekken vertoonde.

‘Wil je de foto van mij en de bondskanselier onmiddellijk op alle socials posten?!’ Watzek richtte zich tot de passagiers. ‘En het zou fijn zijn als jullie het dan overal willen liken. Op Instagram en Twitter @FlorianWatzek en op Facebook gewoon op “Florian Watzek”. Daar staat dan ook meteen een prijsvraag over mijn nieuwe roman *De beul*. Ik verloot onder mijn 739.838 volgers vijf gesigndeerde T-shirts uit mijn eigen collectie.’ Hij draaide zich naar Angela toe: ‘En, Frau Merkel, waar denkt u dat het boek over gaat?’

‘Het zou weleens over een beul kunnen gaan.’

‘U bent bijzonder scherpzinnig,’ glimlachte Watzek kwajongensachtig. De mensen lachten opnieuw. Angela vroeg zich af of ze zijn opmerking kon pareren met een ‘Dat is dan wel een heel fantasierijke titel’ – ze had ervaring met arrogante mannen – en besloot het achterwege te laten; ze ging tenslotte niet op crimineuze om de show van iemand te stelen, maar om heel andere redenen. In plaats daarvan keek ze de assistente na, die in een van de liften glipte, en ze vond dat het leek alsof de vrouw van de ene zwart-witwereld in de andere was gestapt.

‘Ik wil een handtekening,’ riep een vrouwelijke passagier van middelbare leeftijd met een oranje welkomstcocktail in haar hand.

‘Ik ook,’ riep een andere vrouwelijke passagier van middelbare leeftijd met een aardbeikleurige cocktail. Steeds meer van dat soort vrouwen met cocktails in allerlei kleuren vielen hen bij totdat Angela zich tot de menige richtte en zei: ‘Ik deel geen handtekeningen uit, dit is een privéreis.’

‘Niet van u, hoor,’ riep de eerste passagier. ‘Van Flori!’

‘Flori! Flori! Flori!’ riepen de vrouwen – dat was blijkbaar het koosnaampje voor hun idool. Ze dromden naar Watzek toe alsof ze nog pubers waren en Watzek Nick Carter van de Backstreet Boys. Angela worstelde zich door de menigte naar de rand van de balie. Daar stonden Achim, Mike en Marie met de slapende

Adrian Angel in de buggy, en aan hun voeten de snurkende mops-hond Poepie. Ze hadden de tickets in hun handen. En Marie glimlachte geamuseerd. ‘Dat zijn de Watzi’s.’

‘Watzi’s?’ vroeg Angela.

‘Zo noemen de hardcore fans van Watzek zich.’

‘Dan zijn ze wat het geven van namen betreft al net zo origineel als hij.’

‘Je bent natuurlijk gewoon jaloers,’ grijnsde Marie, ‘dat jij niet het middelpunt van al dat gedoe bent.’

‘Dat kan me helemaal niets schelen.’

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei Marie met een nog bredere grijns.

‘Neem dat maar van me aan.’

‘Dat neem ik ook van je aan.’ Ze hield niet meer op met grijnzen.

‘Echt waar?’

‘Ja.’ Marie moest zich verbijten om niet in lachen uit te barsten en Angela voelde zich betrappt. Ze had altijd gedacht dat het haar niets zou doen dat ze minder aanzien had nu ze met pensioen was. Meestal was dat ook zo, maar als ze zoals nu met de neus op de feiten werd gedrukt, was het gewoon niet zo eenvoudig om daarmee om te gaan.

‘Watzek zal alleen niet zo lang het middelpunt van alle belangstelling zijn,’ zei Angela.

‘Hoezo niet? De andere misdaadschrijvers die hieraan meedoen zijn lang niet zo succesvol,’ antwoordde Marie.

‘Mooi, u kunt die vent net zomin uitstaan als ik. Zoals hij zijn medewerkster behandelde...’ zei Mike.

‘Je hebt zo’n goed hart,’ zei Marie en ze gaf hem een zoen. Mike liep zoals altijd rood aan als zijn vriendin hem kuste in het bijzijn van zijn werkgeefster.

‘Er is nóg een bekende gast,’ zei Angela, ‘die beroemder is dan Watzek!’

‘De geheimzinnige X,’ mengde Achim zich in het gesprek.

‘En we weten nog niet of het een man of een vrouw is,’ zei Angela met een stralend gezicht. ‘X is de nummer één van het programma en moet dus nog succesvoller zijn dan Watzek.’

‘Succesvollere auteurs dan hij zijn er in Duitsland niet,’ wist Marie.

‘Dus is zij...’

‘Of hij,’ merkte Achim op.

‘... misschien afkomstig uit Engeland,’ zei Angela, die zich niet van de wijs liet brengen. Ze hoopte stiekem dat het bij de geheime beroemde gast X om Penny Plimpton ging, die de nieuwe verhalen van Agatha Christies topdetective Miss Marple schreef. Voor haar zou een droom uitkomen als Plimpton een van de schrijfworkshops zou geven die tijdens de reis werden aangeboden. Dichter bij de overleden grootmeester Agatha Christie zou je nooit komen als je iets over het schrijven van misdaadverhalen wilde leren.

Misdaadverhalen schrijven.

Dát was wat Angela wilde en wat ze tot nu toe aan niemand had toevertrouwd.

Maar ze wilde er een uitblinker in worden en daarom moest ze het van de besten leren!

‘W e gaan erachter komen wie X is,’ zei Marie. ‘Hij of zij wordt vanavond tijdens het diner voorgesteld.’

‘Voor het zover is moeten we eerst onze hut zien te vinden,’ zei Achim.

‘En meedoen aan de reddingsoefening,’ wist Marie, die voor hun vertrek allerlei cruisedocumenten op internet had gelezen om zich op de hoogte te stellen van de gang van zaken.

‘Reddingsoefening?’ vroeg Mike verbaasd. ‘Gaan ze er dan van uit dat deze boot kan zinken?’

Angela moest gniffelen. Het was telkens weer verrassend waar haar lijfwacht – die geen enkele crimineel uit de weg ging en Marie, haar kind en de mopshond al een keer met gevaar voor eigen leven van een granaat had gered – allemaal bang voor was. Tijdens hun laatste moordonderzoek was hij ’s nachts op het kerkhof van Klein-Freudenstadt bang geweest voor geesten.

‘Maak je daar maar niet druk over,’ zei Marie en ze pakte de hand van haar vriend. ‘Dit is de *Titanic* niet.’

‘Dat mag ik hopen, ja.’ Mike tilde de vier koffers op en liep naar de liften.

‘Hij heeft met mij naar de film *Titanic* van James Cameron gekeken en moest op het eind huilen. Het is zo’n schatje,’ zei Marie vertederd.

Angela glimlachte naar haar vriendin. Misschien was dat wel het

belangrijkste wat ze in haar leven tot stand had gebracht: niet het financiële noodfonds van de EU of de in haar ogen – gezien de omstandigheden – goede aanpak van de coronacrisis, maar dat door haar de liefde tussen deze twee mensen mogelijk was geweest.

‘Helaas ga ik zijn hart breken,’ zei Marie verdrietig.

‘Je gaat wát doen?’ Angela kon haar oren niet geloven.

‘Hij wil me een aanzoek doen.’

‘Heeft hij dat gezegd?’

‘Ik heb in zijn bagage een doosje met een ring gevonden.’

‘Je hebt zijn bagage doorzocht?’

‘Ik had een Donald Duck-zwembroek voor hem gekocht, zodat hij ook eens wat kleurigs aantrekt, en wilde die als verrassing in zijn tas stoppen.’

‘Je hebt een Donald Duck-zwembroek voor hem gekocht?’

‘Daar gaat het nu niet om.’

‘Nee, het gaat erom dat jij niet met hem wilt trouwen,’ zei Angela meelevend.

‘Niet kán,’ verbeterde Marie haar op trieste toon.

‘Waarom niet?’

‘Ik ben er heel erg bang voor.’

Angela had er begrip voor: Maries ouders waren omgekomen bij een auto-ongeluk en zij was vervolgens opgegroeid in een weeshuis. Het hoofd daarvan was een tweede moeder voor haar geworden en ook zij overleed op jonge leeftijd. Voor Marie stond een nauwe band met iemand er synoniem voor dat ze dan altijd door diegene werd verlaten.

‘Maar als ik zijn aanzoek afwijs...’ Marie begon te trillen. ‘Dan gaat hij misschien bij me weg.’

Angela realiseerde zich het dilemma en antwoordde: ‘Ik zal het er met Mike over hebben dat hij het voorlopig nog niet moet doen.’

‘Je bent een schat!’ Marie gaf haar vriendin een knuffel, pakte de buggy en ging opgelucht naar de liften.

‘Nu heb je het wéér gedaan, Puffelien,’ fluisterde Achim tegen haar.

‘Wat dan?’

‘Jezelf voor een uitzonderlijk moeilijk, eigenlijk niet op te lossen probleem plaatsen.’

‘Maar Mike...’

‘... zal dat niet aankunnen.’

‘Waarom niet?’

‘Hij denkt sowieso al dat hij niet goed genoeg is voor Marie. En als ze niet eens wil luisteren naar zijn aanzoek, zal hij daar helemaal van overtuigd zijn.’

‘Waarom denk je dat?’

‘Omdat ik dat zelf ook zou hebben gedacht als je mijn aanzoek had afgewezen,’ antwoordde Achim en hij gaf zijn vrouw een kus op de wang. Vervolgens gaf hij Poepie een por met zijn voet om hem wakker te maken, waarna hij met de hond naar de liften liep.

Angela keek hem na totdat de liftdeur achter het tweetal en een paar Watzi’s dichtging en ze dacht: mannen en hun gevoel van eigenwaarde – het laatste onopgeloste mysterie van de mensheid.

Eerder verschenen van David Safier:

Miss Merkel en een onverwachte wending

Miss Merkel en de moord op het kerkhof

Eerste druk juli 2024

Dit is het derde deel in de serie Miss Merkel.

Oorspronkelijke titel Miss Merkel. *Mord auf hoher See* (Vol.3).

Oorspronkelijke uitgever Rowohlt Verlag GmbH, Hamburg

Copyright © 2023 by Rowohlt Verlag GmbH, Hamburg

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Cora Kool

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn naar een ontwerp van any.way,

Barbara Hanke en Cordula Schmidt

Omslagillustratie Oliver Kurth

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 7307 3

ISBN e-book 978 90 261 7308 0

ISBN luisterboek 978 90 261 7309 7

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsofname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.